

LA BANDERA CATALANA.

SETMANARI CATALÁ IL-LUSTRAT.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ.

En Barcelóna portat à domicili.	4 rls. trimestre
Fora de Barcelóna enviat.	6 » »
Número sol.	2 cuartos.
Número atrassat.	4 »

Los suscriptors de fora de Barcelóna deurán enviar lo import de las suscripcions en sellos de franqueix.

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ.

Carrer de Montjuich del Bisbe, núm. 3, bassos.

La correspondencia al qual que 'ls periódichs de cambi s' dirigirán al passatge de Colom, número 3, primer pis.

Las cartas que no s' hajen rebut lo dijous al matí no seran contestadas fins la setmana següent.

Un Torneig.

ADVERTENCIA IMPORTANTE.

Havem tingut justas queixas per part d' alguns suscriptors, que no reben los números de la «BANDERA CATALANA» ab la deguda puntualitat. Quedin descansats los reclamants, que tenint coneixement d' aquesta falta l' Administració del periódich, serà reparada com deu esserho, mes, si cap, tractantse de personas que ab tant desinterés, protejeixen nostra publicació.

LOS ADMINISTRADORES.

SUMARI.

Un torneig; per Joseph Peter e Inglés.—Fortuny (poesia); per Joaquim Riera.—Una historia misteriosa; per Antoni Garea y Vidal.—Avant.—Poesias catalanas; per Joseph Roca y Roca.—L'ensaments (poesia); per Jaume Martí.—Curiositats y novas.—Gra y Palla.—Xarada.—Correspondencia.

UN TORNEIG.

Son los torneigs la llegítima encarnació del feudalisme y de la caballería, la festa clàssica de la Etat mitjana. En ells s' imitaba PACÍFICAMENT la guerra, empero à voltes acababan tenyint en sang la terra, com en sang s' tenyeix avuy encar y—¡blassonant de civilissats! lo cercle d' una plassa de toros, las fredas arenas d' Anglaterra, per un *pugilat*.

Revestian los torneigs, es cert, un altre qu' entussiasmaba als espectadors, àquè mes hermós qu' una ampla plassa cuberta de dalt baix ab riquíssims tapisso, omplint los gòtichs finestrals hermosas damàs, adornadas ab preciosas joyas, tenint fixas las miradas com lo pensament, en son gallantejador, qu' en le mitx de l' arena lluita bonament? àquè mes grave que las lluentes vestiduras d' innombrables cavallers, que tots à una atenen las peripe-

cias del combat disputant sobre qui es lo mereixedor del llor de la victoria? àQuè mes alegre y marcial que 'ls sons de mil clarins, que donan mágich ardiment als lluytadors?

En Barcelona, lo lloch ahont's celebraban los torneigs era com sabrà la majoria de mos llegidors, l' antiga plassa del Born. S' estenia en aquells temps aquella plassa fins mes enllà del Paseig de Sant Joan, y s' ampliaria era molt mes qu' ara. Si cerquém la etimologia de la paraula *Born*, sembla que provinguia del verb *borinar* (donar torns, tornejjar) lo qual dona à compéndrer que aquella plassa devia tenir sa principal aplicació à las festas militars, que son objecte del present article, y que ab molta freqüencia s'succehian en Barcelona, durant la Etat mitjana, y fins en los tres segles posteriors à ella.

Lo primer torneig efectuat en lo Born, de que s' te memoria, es lo que tingué lloch en 9 de Septembre de 1372 entre N' Ferrer Albilia domestich del comte d' Urgell, y un cavaller anglés.

En 6 d' Agost de 1424 va tenir justa en lo Born N' Afons V. y fóren sos companys los nobles Bernat de Centellas, y Mossen Ramon de Mur. La descripció d' aquella festa la poden trobar mos llegidors en lo «*Guia Cicerone de Barcelona*» obra deguda à la ben tallada ploma de N' Antoni de Bofarull, relació que jo faria gustós si disposar pogués de mes lloch en las columnas de «LA BANDERA CATALANA», causa per la que deixo de relatar una à una, las moltes justas qu' en lo Born de Barcelona s' celebraren.

En aquell temps *caballerescà* per exelenzia tinguéren també lloch los torneigs en Tarragona, Lleyda, Girona, y demés poblacions principals de nostra benvolguda Catalunya. Avuy aytals festas han mortja.

Aixís va'l mon. Quant en lo temps antich oferia Roma lo trist y fins repugnant espectacle dels combats de gladiadors, eran aquells la vera fotografia de la *bárbara grandesa* que distingia à aquella nació. Quant en la etat mitjana los torneigs ab sa deslumbradora representansa, eran aplaudits per lo poble, s' coneixia la clàssica *caballerositat* de la época. Quant mes tart, la

societat veia á voltas ab indiferentisme
las víctimas causadas per un tribunal
odiós, y odiat, la societat probava ben be
son esperit. Avuy... ¡ah!—avuy si es cert
que las costums d' un poble retratan son
modo d' ésser, ¿qué direm del que presen-
cia gustós los combats de toros, y de gos-
sos, las lluytas del pugilat?

JOSEPH FITER È INGLÉS.

FORTUNY.

De festa l' cel vestia,
tot semblava nadar en sant repòs,
quan de cop s' apagà la llum del dia
y sobre l' geni un llamp caigué furiós.

La pátria 's va commoure
com centenari roure
al gronxar-se en sas ramas
lo vent arrunador d' antiga llar,
y tot un jorn ma terra
de sa implacable, abominosa guerra
l' axam de desventuras va oblidar.

Morí Fortuny, y 'ls ecos
d' angunia se poblaren;
ploraren los qui creuhen
y 'ls descreguts també, també ploraren.
Ploraren las ciutats més populoses
y l' poble allá entre boyras amagat,
com ploraren las ombras poderoses
de Murillo y Ribera
y de nostre inmortat Viladomat.

¡Fatalitat eruél!.. Mes no: designí
de voluntat suprema,
que contra nostres crims despren, irada,
fulminant anatema.
La nissaga que en guerra fraticida
malbarata sa vida;
la nissaga que, indigna de sa gloria,
ab sanch de Abels escriví sa horrenda historia,
no pretenga la palma del martiri:
si l' mon enter contempla l' seu afront,
en la negrencia pols del cementiri
amagui exa nissaga lo seu front.

¡Quan luesosa florida
las primerenças flors d' Espanya trauhen,
se mustigan y cauen!

Ahir, aquell qu' en colossal palestra
sa testa engarlandà ab lloret sagrat;
avuy, aquell que 'ls genis admiravan:
astre de clara nit que festejavan
los estels de la blava immensitat.

De son giny enlayrat á torrentadas
la inspiració fluïa;
semblant á las riuadas
que van crexent, crexent mentre fan via,
al caminar crexian sas onadas.
Ara sà destra ma dava figura
á la passió més bella y dolsa y pura
que l' cel ab la rosada als cors regala,
y que, com la rosada, en las més frescas
emanacions s' eczala.
Més tart sa fantasia,
robant al arch de pau sas tintas bellas,
las gestas més gloriosas escribia.
Ara l' marxant astut, ara la ingénita
ardidesa del home
qu' ab son enginy potent los monstres doma.

¡Oh! ¿Heu vist la mare tendra
enjoyant á sa filla ruborosa
avans que á dirli esposa
l' enamorat la duga al sant altar?
Axís, axís la ma del gran artista
naturalesa varia á nostra vista
á són desitx sabia engalanar.

Dormíu en pau, despullas venerandas
del geni qu' hem perdut en llunya terra!
Esperit inmortat que, á totas horas,
contemplant al bon Deu, jamay t' anyoras,
prega perque trobém l' ansiat conhort!
Apóstol de la pau eras en vida;
que la pau benehidá
alcansi á redimir la impia sort!

JOAQUIM RIERA.

UNA HISTORIA MISTERIOSA.

CAS SUCCEKIT EN LO SEGLE XVIII.

II.

Després d' algun temps de patir, lo senyor Pere 's curà, y al cap de tres dias que
's llevava, un diumenje á l' hora del sol,
abrigat ab la capa, com era temps d' hi-
vern, ajudat d' un bastó, perque l' deix

de la malaltia li feya fer tentinas, volgué eixir á pendre l'sol, y poch-á-poquet, sens mirar ahont anava, arribá á un carrer de casetas baixas habitat per gent pobra. Al peu d' una d' elles, veié assentada una dona pentinant sa negra cabellera estesa que quasi li tocava á terra, y al passar pel devant d' ella, se l' aguaytá. Tindria uns trenta dos anys, no era alló que s'diu hermosa, mes vos diré, ben mirada, era lletja, pero contra sa morenor y lo incorrecte de sa fesomía, uns ulls negres que parlavan, y una certa cosa d' aquellas que no s' explicant ni s' entenen, la feyan agradosa, á lo que ajudava no poch sa gentil presencia y sas formas plenas, talladas ab gracia y bellas proporcions. Aixís ho sentí'l convaleixent, y, recordantse de la prometensa, pensá que havia trobat ocasió de cumplirla. Bon xich cativat per aquella dona, al ser al cap del carrer se girá per' miràrsela mes y tornarsen á casa pel mateix camí. Aixís ho feu, y, quan ja havia pasat, unas quantas vehinas que no l'deixavan de petja se miraren l' una á l' altra esperant qui primer enrahonaria, fins que una d' escardalena tinguda per bruixa, la mes traparessa del vehinat comensá:

—¡Alsa, donas, que l' carrer está de sort!
¿Haveu vist lo que ha passat?

—Ja 'u pots dir, respongué un' altra.
¿Qué devia cercar anant amunt y avall?
—La perduda, afegí la comare terça.

Y com se mirava la Layeta! aventurá la la segona.

—A mi deixeume en pau, cridá girantse la de la cadira. Ja sabeu que no m' fico ab vosaltres ni ab ningú.

Totas callaren; mes la bruixa hagué de dir á las altres de baix en baix:

—Mireu lo sach d' orgull, la donya miseria! Y afegí ab veu alta:

—Dimoni de vellot! Tot sanquejant y entecat encara gasta humor? Bona pessa deu ser ell.—

Y totas plegadas esclafiren una rialla que trencá en sech una veu que junt ab un cap pelat de vella eixia per la finestra del davant.

—Talleu, talleu, llengas d' escorpi! Aquí diheu lo que 'us passa pel cap d' un home que may l' haveu coneget y que te mes

bondat que vosaltres vergonya, xarrayres! Las altres volgueren replicar; però la Ci-
la, que ab tot y ser una bona dona, tenia l' seu geni, si no se 'n van las hi tira un' olla plena de terrá ab lo julivert y tot. ¡Oy que s' hi haguera mirat!

ANTONI CARETA Y VIDAL.
(Seguirá.)

AVANT!

—POESIAS CATALANAS.—

Sr. D. Apeles Mestres:

Molt Senyor meu y apreciable amich: Després d' haver llegit lo volum de sas bellas poesías titolat «Avant», necessito desfogar la impressió favorable que m' han produït, y ho faig á truco de ofendre en Vosté aquella virtut que 'n diuhen modestia, y que tant be escau en los homes de mérit. Perdonem donchs si anteposo á la delicadesa de vosté la publicació d' aquestas ratllas, que son en mi l' resultat de un impuls irresistible, y á la vegada un sagrat deute de sancera imparcialitat.

Cada volta que la prempsa dona á llum un llibre escrit en nostra estimada llengua, me sento dominat per l' afanyós desitj de recorre las páginas, y es que la renaixensa literaria catalana, enclou en mon concepte, y sens això no tindria pas rahó d' esser, un fi trascendental, que si no tothom aprecia y estima en son valor, á la fi s' obrirà pas, com no pot menys de succehir, si es que la lògica es inflexible com jo penso.

Renovellar nostre modo d' ésser, desperatar lo carácter català, ensopitalgunas voltas, mes jamay mort, enaltir las virtuts de la nostra terra, fer estimar á la família catalana, com s' estima la llar que 'ns aixuplega, y retornar á nostra nacionalitat la grandesa que un jorn tingué, compatible emperó ab la vida moderna, ab sas aspiracions y ab sos progresos, veliaquí, amich meu, lo si que á mon entendre deu prosseguirse, veliaquí la tendencia que jo busco afanyós en los llibres escrits en nostra llengua, que d' alguns anys ensa 's donan á la estampa.

Res com la literatura pera conseguir un objecte tant grandios y patriòtich. La poesia exerceix sobre l' cor y l' enteniment dels pobles una influencia maravellosa. Lo bell y lo bò y fins lo útil, que per ser útil es bò, troban en las formas poéticas medis d' infiltrarse en l' esperit del home y encaminarlo á un fi digne y honrat. D' aquí donchs que dega concedirse sempre una gran importancia moral á tot moviment literari: y quant aquest al traduhirse en lo camp dels fets: té, com lo nostre un nombre d' apóstols tant considerable, y com lo nostre de quant en quant recull fruysts de tant bona mena dignes d' altras literaturas menys novellas, questa importancia mereix esser doblement ponderada.

Mes no totas las mostras que nostra renaixensa ns ofereix son lleables baix aquest punt de vista. No tots los conreadors de la literatura catalana observan lo fi de la mateixa; no tots segueixen lo mateix camí. En nostra literatura com en totes, duas tendencias se disputan lo camp: jo respecto aquesta lluyta pacífica, y tant-de-bò, que tots los interessos encontrats que avuy lo mon agitan resòldres poguésen com los nostres, servintne d' armas las inofensivas plomas y de pòlvora las inspiracions del cor y de la pensa! Que hi haja una escola, mistificadora de la bona y verdadera tradició catalana, una escola que dihentse *tradicionalista* y pegada de las antigas formes no examina las tendencias que embolicadas en aqueixas formes s' destacavan, fentne de Catalunya en los mes ombrívols temps de l' etat mitjana una de las nacionalitats mes avansadas en ciencias y arts, en constitució política y llibertats, en l' us de las armas y en l' esperit civilisador de las empresas: que hi haja una escola *retògrada* en lo fons de las migradas aspiracions y apàtica en la forma, poch te de importarnos á nosaltres que tendim á un fi oposat y que de altres medis sabrém válidre'ns.

Fassan ells esclatar las flors de son ingenio al calor de las estufas de las Acadèmias: vestescan ab los trajos d' aquell temps á la generació actual que poch cas ha de ferne aquesta de tals extravagancies, poca importancia té de concedirlos y ab

repulsió té de acullir sos malaguanyats esforsos, mes y mes si davant d' ells, activa, plena de fé y desitjosa de gloria l' escola oposada ofereix al poble lo que té de anti-simpàtic y atractiu, alentantlo en la via del progrés, retrayentli las ensenyansas del passat que pugan serli profitosas pera l' esdevenir, cantantne lo bò y lo bell que posseheix, censurantne lo ignoble, y valentse sempre de las formas modernas, adequadas, emperò á son caràcter, á son temperament y á son esperit. Parlen ells, planyentse'n y gemegant, del *punyalet* de D. Pere Quart: del capell de D. Jaume l' *Conqueridor*: suspiren pèl Castell feudal y per la górica arcada dels claustres de un monastir: esgarrifinse ab lo xiulet estriudent de la locomotora; y marégintse entre ls fumosos esbufechs del vapor y l' llamp de la electricitat, que tot serà temps perdut y mal aprofitat, ofegantne los gemechs y planys las liras de un aixam de poetas, no discordant, ans be acompañant la grandiosa armonia del avens y de la civilizació.

Vosté, amich mèu, jove com jo, ab lo primer llibre que dona á l' estampa, fa bona prova de que l' escola, que jo 'n dich *popular*, pot contarne desd' are ab un nou apòstol, y ab un nou apòstol, per cert que supera en molt las esperansas, que ls pochs anys poden inspirar.

Vosté ha sabut despéndre's en la forma de sas composicions de certas xacras que com una fatal herència se trasmetian y contaminavan la fresca imaginació dels joves, desitjosos d' emular los premiats esforsos dels primitius restauradors de nostra literatura, y que mantenian aquesta, sino entascada del tot, seguintne dificultosament las fondas roderas del camí que la duya inevitablement al amanerament y á la monotonia. La forma de las poesias de vosté, es ben peculiar seva, y encare que no fossan dignas d' aplaudirse, com ho son per molts altres conceptes que mes avall penso exposar, ho foran baix aquest punt de vista.

Deleitantme en la lectura de son precios volum ab interès sempre creixent, cosa aquesta no molt comuna, tractantse de un aplech de composicions soltas, he comprés que quan una bona aspiració es l' ànima

de las obras del poeta, desapareix la abrumadora varietat que ofereixen les col·leccions de rimas inspirades en sentiments contraposats moltas vegadas, que converteixen à sos autors en homes sense fé, sense seguretat y sense verdader y exacte concepte de lo bò y de lo bell. Las obras de Vosté, pèl contrari demostran, que cap altre millor que elles podian enjoyar-se ab lo preciós lema del inmortal Clavé «*Progrés, Virtut y Amor*» que Vosté ha tingut la felis oportunitat d' escriure al enfrot del seu llibre.

Efectivament no hi há entre totas una sola poesia, que no pague un tribut à un ó altre dels mots d' aquesta sublim trilogia: Quan no es la típica *Cansó del armer*, ab lo atinat desitj que demostra de que la fornal se convertiesca un dia en forn de coure pá, quan no es la del *Desert r'ab aquell vers repetit al mitj de cada estrofa* que 'ns pinta las vacilacions terribles d' aquell infelis: quan no son las dues bellissimas baladas «*Lo gran emperador*» y «*las dues creus*» las composicions que 'us fan avinents sas tendencias sobre 'ls dos primers lemas, venen à ferho amplement per una part aquellas bonicas cansons ab que vosté ha sabut armonizar tant bé l' efecte extern de la naturalesa ab lo treball del home, y sobre tot la curta pero preciosa col·lecció de faulas, algunas d' ellas tant originals com lo *Corp y'l firmament*, tant pintorescas com lo *Bu* y tant significativas com *los dos fochs*, *Lo caball y'l Buldoch* y *'l Mort y'l Ciri*.

Si mon concell meresqués ser apreciat de Vosté, l' hi diria que 's dedicás especialment à n' aquest últim gènero. Demosta per ell disposicions tant felissas y una originalitat tant espontànea, que no duplo s' hi faria un nom digne de figurar al costat dels bons fabulistas ab que s' engrulleixen totas las literaturas. Apart d' això me anima à aconsellarli també la falta que la nostra sent de un gènero tant útil y que tant camp dona à la imaginació de un bon poeta.

Passant d' aquestas composicions à la part íntima del llibre que vosté titula «*del cor*» y ahont hi escampa un dojo de pensaments y de sentiments que del cor l' hi

brollan, ¿sab vosté que he quedat sorpres per la delicadesa del poemet senyalat en lo número XXXIV? Ah! ¿Qué mes espiritual pot desitjarse, essent nostra amor l' escumejant onada, qu' ésser lo mastral peira empényela lluny del rocam hont deuria estrellarse en sa desgracia? ¿Qué millor pot dírseli à una hermosa que lo que vosté l' hi diu:

—«Si sabs un cor que més que 'l meu t' estima... estimul y aburreixme.—Mes no 's sabs.»

Aquest crit d' amor es bellissim: tot bon amant lo sent, tot bon amant lo diu, mes sols à un verdader poeta se li acut denarli una forma tant pura y tant hermosa.

Lo que va senyalat ab lo número CVIII, somni d' hivern desvanescut pel xiulet de la locomotora y aquella partida d' axachs —ajedrez parlant fi,—tantintencionada, me han fet comprender lo que vosté es capás de fer en aquest gènero.

Pero en lo que me ha convensut de qu' es digne del nom de *innovador*, dintre de nostra renaixensa, es en los petits quadros, senyalats ab los números LXXII, CVI y CVII, en los quals ha sabut trobar la poesia que dintre de las ciutats, com en tot arréu existeix, sens incorre en lo vulgarisme, ni en lo artificiós.

No oblidaré jamay de la penúltima, aquell cotxe furient, aquell baylet y aquelles fullas arrossegadas pèl vent de la tardor, ab tanta simplicitat y ab tanta vivesa posats sobre 'l paper, que 's fan dignes de que 'l pinzell los reproduasca.

Y parlant de pinzell, y venintme à la memoria que Vosté es pintor, permétim que l' hi diga que ja no ha d' estranyar ningú l' bon colorit de totas las sevas obres. Donant la importancia al assumptu principal y desitjant que 'ls detalls d' exunció no l' ofusquen, se mostra vigorós, armónios y gràfich. Si no sempre la rima es crestallina y suau, cosa de que ab lo temps vosté sabrà fàcilment corretjirse'n, es sempre expressiva, es sempre adequada y revela sempre disposicions apreciabilissimas.

Afiliat à l' escola realista, en la qual no pot disfressar-se tant fàcilment l' impotència de concepció ab la galanura de una forma convencional, sab sovint vosté

trobar lo just medi, essent verdader, sens esser crú, agermanant la béllesa ab la veritat, maridatje difícil pels qui enlluernats per la primera, s' allunyan de la segona, ó apassionats per aquesta última sols saben trobarla y presentarla desputada de la primera. Vosté evita molt bé los dos extrems, lo primer dels quals engendra lo ridicul y l' segon moltes voltas lo asquerós.

Mes m' extendria, amich meu, si l' pensament que he tingut de tramétreli la present per medi d' aquest periódich, no m' hi imposés lo deber de ser tot lo curt possible pera no abusar de la benavolença de sa direcció y de la paciencia de sos lectors. Vosté que si no ha tingut ab mi intimament baix lo carácter personal llargas relacions d' amistat, saberne pot per mos estudis critichs, que si son pobres de conceptes, son molts richs en rectitud é imparcialitat, apreciará aquestas ratllas en lo que 's merescan.

Permetim únicament pera acabar que 'm dolga del desitj que estampa en l' últim apartat del prólech de son llibre, y que espressi ab la creencia de que tant sols sa modestia ha pogut inspirarli, l' esperansa de que 'l modififaré ben aviat. Després de haver donat un pas tant brillant en lo camí de la nostra renaixensa, detenirse fora una falta imperdonable en vosté. Recordis sempre de que 'l primer y l' últim mot de son apreciable llibre es la paraula—**AVANT!**

Mane com vulga à son afectissim amich y S. S.

J. ROCA Y ROCA.

PENSAMENTS.

Quina descansada vida,
Quin temps mes falagador.
Quina natura mes bella,
Si no fos eixa tristor

Obra ta boca ensizera
No 'm tingas en desconhort,
Qu' ha arribat ja Primavera,
Y encar no hi collit cap flor.

Llàgrima oscilosa es ditxa,
Abundant vol dir dolor,
Espurnejant es coratge,
Y entre-lluïnt es d' amor.

JAUME MARTÍ.

NOVAS Y CURIOSITATS.

Habem rebut un exemplar de la Gramàtica catalana, que ha publicat D. Ignaci Ferrer y Carrió. Mes endevant nos'n ocuparem, dant abans las gracias á son autor per sa galanteria.

També D. Apeles Mestres nos ha remés un exemplar de la colecció de poesias que ab lo titol de *Avant!* en un de nostres próxims passats números varèm noticiar á nostres lectors, y qual *Bibliografia*, deuda á la ben tallada ploma d' en Joseph Roca y Roca, publiquem en aquest número.

Lo dissapte passat varem tenir lo gust de asistir á la vetllada literaria que, per a conmemorar la mort d' en Fortuny, tingué lloch en la societat *Jore Catalunya*.

Oberta la sessió á las vuit y mitja, baix la presidencia de D. Francesch Ubach y Viñeta, lo senyor Roca y Roca passá á donar lectura de una molt ben escrita *necrologia* de dit pintor, original d' en Joaquim Maria Bartrina. Acte seguit n' Antoni Auletia y Pijoan doná lectura de un' altre, original d' en Joan Serra y Pausas, las quals foren estrepitosament aplaudidas, tant per los pensaments que brollaban de son fondo, com per la galanura que revestia sa forma.

Los senyors Matheu, Riera y Masseras llegiren poesias, las que també foren justament aplaudidas; y en particular las dels senyors Matheu y Riera, (aqueixa última publicada en aquest número,) á los quidoném nostra mes cordial enhorabona per sus composicions, tant bonas en lo fondo, com bonicas en la forma.

Acabada la sessió, lo senyor president doná las gracias á tots los presents, condolguentse de que en un any Catalunya

hagnés perdut tres de sos millors fills, Forteza, Clavé y Fortuny, desitjam que quant dita societat tornés á dar altre vellada literaria no tingués que lamentar cap més mort, qual parlament si be curt, pero que cumplia la idea del autor, fou molt aplaudit per tots los que presents estaban.

Dem las més expresivas gracias á dita societat per sa galanteria, esperant que seguirà honrant á los fills de Catalunya, puix honrantlos á n'ells, se honra ella mateixa.

La empresa del teatro del Odeon conta ja ab obras dramáticas, originals de los senyors Ubach, Roca y Roca, Ferrer y Co-dina, Pirozzini, Reventós y altres per lo nou teatro catalá que pensa fundar.

Així nos agrada: vejám si de una vega-da se acabará l' monopolí del teatro cata-lá, (à) Romea.

Deben fer constar que la traducció de la balada alemana *Lordey*, inserta en lo número 6 de la *Bandera*, deu dir *Loreley* y no *Lordey*, com equivocadament habiam posat.

A instancias de son autor ho rectifi-quem.

A causa de lo molt original, no podem insertar en aquest número las *efemerides* corresponents al mes de Març.

En lo vinent ho farém.

La *Llintera màgica* fóu imaginada per Roger Bacon, en lo segle 13 y en 1665 va reformarla lo P. Kirches.

GRA Y PALLA.

Varios amichs varen anar á pescar al cuadro.

Ja era de matinada, y encara no habian pescat res, cuant al tirar lo cuadro venuen un burro molt gros que s'habia embolicat per la xarxa.

Los crits que feren foren tant'grans que lo patró del barco que's trovava á la cam-bra va enviar al noy á preguntar als pesca-

dors que era alló á lo que varen contestar plens de satisfacció:

—Digas al teu patró que es un burro.

—¿Coneix vosté al Sr. Pere?

—Si: y que l' conech de fondo.

—De segur que no tant com jo, perque quant anavam á estudi ja l' coneixia com are.

—Donchs jo l' conech de un dia que va caurer á un pou y vaig baixar per tréurel. Veji ara de jo y vosté qui l' coneix mes de fondo.

Un home molt graciós, digué á l' hora de la mort á los notaris que acababan de esténdrerli lo testament:

—Tinguin la bondat de posarse un á ca-da costat de llit, per tenir la ditxa de morir com Jesucrist, entre dos lladres.

Un subjecte va anar á pendrer los banys á Caldas, mes ab tant mala sort, que al pujar al cotxe per á tornar á casa seva, se va tréurer un ull ab la finestra.

Aixís que arribá á lloch la seva dona l' hi preguntá:

—¿Qué tal lo viatje?

—¿Qué tal? Que si hi torno quedo cego, va responder ensenyantli l' ull ahont ha-bia rebut lo cop.

Sol·lució á la xarada passada.

Ca-na-de-llas.

XARADA.

Ab la *prima*, *dos*,
jo me casaré,
quant una, *dos*, *prima*
me puga fé.

JULIÀ CARCASSÓ.

(*La sol·lució en lo pròxim número.*)

CORRESPONDENCIA DE LA «BANDERA CATALANA».

J. G.—Si fos mes ben versificada l' hi publica-riam.—P. M.—No podem complaurel.—J. C.—Lo mateix l' hi dihem.—Francisco Llenas.—Será proba-ble que se inserti.—E. G.—Seapropitará una curio-sitat.—F. A.—No podem.—P. A.—No sá. Envihi al-tre cosa.—R. R.—Potsé ho publicaré.